

Γέρ. Φιλόθεος Ζερβάκος, ο οδοιπόρος της Ι.Μ. Λογγοβάρδας Πάρου (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ήθελε να φτάσει στην Αγία Λαύρα και από εκεί στο Μέγα Σπήλαιο, αλλά πολλοί τον συμβούλευαν να σταματήσει πρώτα στην Μονή του Αγίου Αθανασίου κοντά στα Φίλια Καλαβρύτων. Στο δρόμο αυτό άρχισε να νοιώθει φρικτούς πόνους και να κάνει εμετό. Πρόλαβε όμως να φτάσει στην Ι.Μ. Αγ.Αθανασίου. Τήν νύκτα θεραπεύτηκε, οπότε σύντομα έφτασε στην Αγία Λαύρα και μετά από δύο ημέρες στο Μέγα Σπήλαιο!!!

Εκεί τον συμβούλευσαν να βρει στο Αίγιο τον κ. Ιωάννη Κουτσούκο, ο οποίος τον έστειλε στη Πάτρα, στον... π. Ευσέβιο Ματθόπουλο, ο οποίος τον έστειλε πάλι στους γονείς του και στο Φοινίκιο... για 15 μήνες.

Πάλι όμως ήλθε στην Πάτρα, όπου έμεινε ένα έτος. Περιπατώντας μια μέρα στην παραλία της Πάτρας ο πονηρός του επιτέθηκε με λογισμούς. Τότε πήγε στον Ι.Ν. του Αγίου Ανδρέα (τον παλαιό) προσευχήθηκε και δυνάμωσε πνευματικά. Στο παρεκκλήσιο του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου παρακολούθησε τα κηρύγματα του π.

Ευσέβιου και αργότερα διορίστηκε ιεροψάλτης στον Άγιο Αλέξιο (μετόχι της Αγίας Λαύρας).

Στην Πάτρα τον βρήκε η... κλήση στο στρατό, όπου και, υπηρέτησε 29 ολόκληρους μήνες... Εκεί συνάντησε σκληρές δοκιμασίες που είναι περιττό να αναφέρουμε.

Πηγή:<http://blogs.sch.gr/2gymarse>

Όταν τέλειωσε αυτό το μαρτύριο πήρε την άδεια από τον π. Ευσέβιο να ακολουθήσει την μοναχική πολιτεία, που τόσο ποθούσε. Τον σκοπό αυτό ανακοίνωσε στον Άγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως, που ήταν τότε Διευθυντής στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή στην Αθήνα.

Του είπε: «Καλή είναι η γνώμη σου, αλλ' εγώ σε συμβουλεύω να μη υπάγεις εις άλλην μονήν, παρά εις την μονήν της Πάρου, που είναι ενάρετοι αδελφοί και πολλοί». Ο Κωνσταντίνος επέμενε για το Άγιο Όρος, οπότε ο Άγιος του είπε αν θέλει να πάει να μην πάει σε ιδιόρρυθμο. Αν όχι, να πάει στην Μονή Λογγοβάρδας της Πάρου...

Στο Ναό του Αγίου Ελισαίου έγινε αγρυπνία για τη εορτή του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου (8 Μαΐου 1007-23 ετών) και το άλλο βράδυ αναχωρησε με πλοίο με το φίλο του Νικόλαο Μητρόπουλο για το Άγιο Όρος. Στη Θεσσαλονίκη προσκύνησε στην τουρκοκρατούμενη πόλη τον τάφο του Αγίου Δημητρίου του Μυροβλύτη.

Όμως την άλλη μέρα δεν τους επέτρεπαν να αναχωρήσουν για το Άγιο Όρος γιατί ήσαν... «κατάσκοποι»! Δεν τους φυλάκισαν, αλλά τους είχαν σε αυστηρή επιτήρηση. Προσερχόμενοι άρχισαν να έχουν πόθο προς μαρτύριο ενώ δικάζονταν από Τούρκο αξιωματικό! Κάποιος ανώτερος ήλθε και αποφάσισε να επιστρέψει στην Ελλάδα, όπως και έγινε. Όπως αργότερα έμαθε, ο Πασάς ήταν αυτός που τον

ελευθέρωσε μετά από προσταγή του Αγίου Δημητρίου σε όραμα! Έτσι ξεκίνησε για την Πάρο... σύμφωνα με την προφητεία του Αγίου Νεκταρίου!

Ε. Στην Ι.Μ. Λογγοβάρδας

Από τη Θεσσαλονίκη έφτασε στο Βόλο. Εκεί έμεινε λίγες ημέρες και γνώρισε τον Θεοδόσιο Ζωγράφο, συμβολαιογράφο, τον αδελφό του Θεόδωρο, θεολόγο-ιεροκήρυκα, τον γερο-Παναγιώτη Κοντοπιθάρη (παππούς), τον Παύλο Λουκόπουλο και άλλους, που τον φιλοξένησαν.

Προσπάθησαν να τον στείλουν στο Άγιο Όρος, αλλά ήταν... αδύνατο. Οπότε ο Κωσταντίνος διαισθάνθηκε, ότι το θέλημα του Θεού ήταν για την... Πάρο! Τότε ο παππούς είπε ότι τρεις μέρες σκεφτόταν να του προτείνει να πάει στην Ι. Μ. Λογγοβάρδας, που είχε πάει πολλές φορές, αλλά δεν το έλεγε, γιατί δεν γνώριζε ποιο ήταν το θέλημα του Θεού!

Έτσι την επομένη έφτασε στον Πειραιά και από εκεί για Σύρο. Στο ταξίδι αυτό ο εσωτερικός πόλεμος φούντωνε. Όταν μπήκε το πλοίο στο λιμάνι και αντίκρουσε τον Ναό της Παναγίας οι λογισμοί εξαφανίστηκαν και αγαλλίαση πλημμύρισε την καρδιά του... Προσκύνησε λοιπόν στο ναό της Εκατονταφυλιανής και πεζή έφτασε στη Μονή και εξομολογήθηκε στον Ηγούμενο Ιερόθεο Βοσυνιώτη, Πελοποννήσιο και τον παρακάλεσε να τον συναριθμήσει «στή λογική του μάνδρα».

Όλοι τον δέχτηκαν με χαρά και μπήκε στην αδελφότητα σαν δόκιμος. Μετά από ένα μήνα βγήκε από την Μονή για κάποια διακονία και αντικρύζοντάς την, θυμήθηκε πως ήταν ίδια με ένα του ενύπνιο! Στους 7 μήνες, 29 Δεκεμβρίου 1907 (23 ετών) έγινε μικρόσχημος μοναχός, με το όνομα Φιλόθεος.

Τήν επομένη, Κυριακή 30-12-1907 χειροτοτονήθηκε Διάκονος! Πριν χειροτονηθεί αισθανότονταν φόβο για την ιερωσύνη, αλλά με όραμα την νύκτα πήρε θάρρος, αφού πληροφορήθηκε για το θέλημα του Θεού.

Μετά από δύο χρόνια, στις 6 Σεπτεμβρίου 1909 (25 ετών) βγήκε από το μοναστήρι το βράδυ και για είκοσι ημέρες κάθισε μόνος στο εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία στην υψηλότερη κορυφή του νησιού, για προσευχή και μελέτη.

ΣΤ. Προσκύνημα στο Όρος και την Αίγινα:

Στις 8 Μαΐου 1910 με ευλογία του Γέροντά του αναχωρεί για προσκύνημα στο Άγιο Όρος. Προσκύνησε όλες τις Άγιες Μονές, τις σκήτες, πανσέπτους εικόνες και ιδίως τα άγια λείψανα. Ζήτησε να βρει άνδρες αγίους, αλλά μόνο στα δάκτυλα του ενός χεριού βρήκε για να συνομιλήσει και να ωφεληθεί!

Διέκρινε το γέροντα Δανιήλ Σμυρναίο, αγιογράφο, Σπυρίδωνα Καμπάνα, ιατρό Λαυριώτη, Γεράσιμο Λέσβιο, Καλλίνικο Αθηναίο και τους Πνευματικούς Ιγνάτιο Κατουνακιώτη, Ματθαίο Καρακαλληνό και μερικούς ακόμα... Ο ίδιος έχει γράψει πώς αν εύρισκε το Άγιο Όρος όπως το νόμιζε, θα έμενε εκεί...

Εκτός εξαιρέσεων, βρήκε δύο φατρίες, τους Μπογαζιανούς (Μακεδόνες, Θράκες, Μυτιληνιοί, Μικρασιάτες) και τους Μοραΐτες (Ηπειρώτες, Θεσσαλοί,

Δωδεκανήσιοι, Στερεο-ελλαδίτες, Πελοποννήσιοι, Κυκλαδίτες και Κρήτες)! Ουδείς μάλιστα Πνευματικός του είπε να αλλάξει τόπο μετανοίας...

Περνώντας από την Θεσσαλονίκη βλέποντας την πόλη, προσευχήθηκε να απελευθερωθεί... Βγαίνοντας στο Τελωνείο πάλι συνελήφθη από τους Τούρκους, χωρίς να καταλάβει το λόγο και τον φυλάκισαν σε συρματοπλέγματα ! Αργότερα κάποιος νεαρός τον απελευθέρωσε. Έτσι αναχώρησε με το πλοίο και έφτασε στο Βόλο και συνάντησε τους αδελφούς. Στον Πειραιά έψαχνε τον Πνευματικό του Πατέρα Άγιο Νεκτάριο, που τότε βρισκόταν στην Αίγινα. Πήγε και τον βρήκε. Τον βρήκε να σκάβει...Τον πέρασε για εργάτη της μονής! Ο Άγιος τον συμβούλεψε και με το παράδειγμα του και με τα λόγια του. Τον Σεπτέμβριο του 1910 βρέθηκε μέσω Σύρου και πάλι στην Πάρο.

[Συνεχίζεται]